

עין משפט
נר מצוה

ה א מניי פ"י מהלכות מקואות הלכה ו סתם עשין רמח ש"ע ר"י סתמן ד"א סתף ע"א
ו ב מיי פ"ה הלכות תרומות הלכה ד:

תוס' הרא"ש

כלל לברר הספק בשעת המעשה אבל ספיקא דמקוה ונגע באחד בלילה אפשר להתחבר בשעת מעשה: **היבא** דלית ליה ריעותא מגופה. וא"ת לימא כי אמרי העמד דבר על חזקתו איכא דלא איתרע חזקה כגון ספק נגע אבל הכא איתרע הדיו דם לפניך וי"ל דבכי הוא גונג נמי מוקמינן אחזקתיה כהאי דנגע בא בלילה דאפי' רבנן מרדו בראוהו חיי מעברתו כההוא אבל טעמא דריעותא גופא ודאי איתרע חזקתה משום דגופה. קדושי ושכיחי בה דמיא תדיר דמי לנגעין דאיכא דלא נגעיה לחקל אפי' אדרמנופיה כיון חזי מ"מ לא שכיחי ביה נגעיש כמו אשר שמעוויין בה דמים תדיר ואי"י דנתעסקה כטהורי דלית בהו ריעותא אלא דטומאה דידהו משום דדאי דידהו שכיחי לא מוקמינן להו בחזקת טהרה ודוקא לתרומה או לקדשים כדלקמן אבל לחולין אפי' דאיכא ריעותא מגופה מוקמינן להו בחזקת טהרה ויש להתיר בתוך כך בעור ששטחה בהמה [אחת] (אחרת) מתן ונמצאת טרפה כל הגבינים שעשו מחלב של העדר מוקמינן להו אחזקתיה ואמרינן מוכך לשיטתיה טרפה ^(א) ואפי' דאיכא ריעותא מגופה. ומיהו יש לדחות דשאני ההם שלא נתבררה החזקה לעולם ואפי' בחיתיה כמה שנים ויצאה מחזקת טרפות מי"מ בכל שנה ושתה עומדת היא בספק חרע מדילפינן פ"ק דחולין דאולינן אוקמה איהו אלא ודאי כי האי גונגא לא אמרינן אוקמה אחזקתיה כיון דבשעתא לא נתבררה החזקה אלא לאחר שהוציאה שנתן הוזהר הוזהר דבשעת ילידתה חיהה ויהיה ואימא לא נמצאת טרפה אלא כעין אותו שנתן אסורין מחמת סורכא ואם היינו בקוין לברר איפשר שהיה לה היות ע"י בדיקה לא מוטריי דהיינו ספק ספיקא ספק טרפה ספק טרפה טרפה ואי"ל טרפה אחר כן נטרפה ועוד י"ל כיון דאולינן בתר רובא כל בהמותיה בחזקת טהרה אפי' בתוך שנתן משום דרוב בהמות טרפה ורובא עדיף מחזקה ונעמיד בהמה זו בכלל הורב והשתא היה נטרפתה ואי אשתכח ביה טרפות דתירות טרפה מחלת ברייתה היא ודאי טרפה ואפי' נטרפה אינה היה רוב טרפות ואקמו או אם הוולד פי המכני שי לאסור הגבינות [בשעתה בתוך] שלשת ימים קודם השחיטה: ואילו הכא טמאה ודאי משמע מתוך פרש"י ד"ל מילשון טמאה דייק וקשה דהא בסוף קדושין גבי תינוק שנמצא בצד התיסה דקמי' וחכמים טמטאין ואמר ר' יוחנן אין זו חזקה ששורפין עלה את התרומה ועל לקמן גבי קופה שנשתמשו בה טהרות ואמר ר' יוחנן טמאות בעי למישר דלתלות קאמר גונאה לפרש דהא דייקין דטמאות ודאי משום דהני בספא ר' שמעון אומר ברה"י חולין: **ואדרבה** העמד מקוה על חזקתו ואמר לא סהר.
ששמע דפריך אפילו (לביש') [לביה'] דהוה לן לטהר לגמרי משום חזקה דמקוה אפי' דאיכא נמי חזקה טמא מ"מ חזקה ממי עדיף שהיה הטמא טבל לפנינו אלא שאנו אומרים שזא לא

ב:

***זבעת שאין בני אדם מציין ואת"ל א"כ**
היינו לפינן מסוטה דברה"י ספקו טמא אפי' איכא חזקה הא בצוטה איתרע חזקה וקרא דונטמאה דאייתר לאגמורי צעלמא טומאה מסוטה אימא דוקא היכא דליכא חזקה ואילטרין קרא לאשמועינן דהוי טמא ודאי אפי"ג שאינו אלא ספק וגם לטטר ברה"ה אפי"ג דליכא חזקה וי"ל דילפינן מסוטה שעשאה הכתוב ודאי טמאה אפי"ג דלית לה חזקה הכתוב טמאה ודאי ולא איתרע אלא חזקת טהרה ודלית: **דאיבא ריעותא מגופה**. אצל אי לאו האי טעמא הוה מוקמינן לה אחזקת טהרה אפי"ג דהשתא ודאי טמאה כמו נגגע בלאחד דמטהרים אף רבנן בראהו חי מנעברז אפי"ג דהשתא הו"א מת וליכא עוד חזקת חיות

***ומ"מ אס עשו מבהמה גבינות ושחטוה ונמצאת טרפה אין להמיר הגבינות מטעם אוקי בהמ' בחזק' שלא הימה טרפה מתחלה כיון**

דמעולם לא הימה אותה שעה מצוררת לא חשיבה חזקה כדמוכח דהכלל שזחטין (חולין יא:.) דקאמר אחי' ^(א) ממכה אצוי ומפרה אדומה דאולינן בתר רוצא והיינו מוכח דלמא משום דמוקי לה (ט בחזקת שאינה טרפה אלא לא חשיב אותה חזקה כדפרשיש' וז"ע להמיר הגבינות: **דהלל קשה ודאי**. דמקדאמר ר' שמעון צסיפא ברה"י מולין מכלל דטמאות דקאמרי רבנן צרישא היינו ודאי: **השתא** הוא רחוא. ורב דלמך צפ' ר' יוחסין (קדושין עט.) הרי היא צוגרת לפנינו גבי קדשה אצי' צדקך וקדשה עזמה צעיר ושיהיה ציומא דמשלים ו' חדשים שצין נערות דנגרות ולא קאמר השתא הו"א דנגרה היינו משום דרגילות שערות לצא מציפא וכי פריך ההם לשמואל ממקוה וחצייה **נ"מ**ל' למיפקר לרב דדוקא בשערות קאמר רב אלא דפריך לשמואל טפי צפשיטות והא דקאמר ההם לימא רב דלמך כר' נתן

דלמך אס צריא הוא עליו להציא ראייה שצמיצ מרע היה אפי"ג דרב דוקא בשערות קאמר ההם נמי רוצ העולם צריאיש ואית לן למימר דצריא איהי כמו שפסיו: **התם** תרתי דריעותא. תימנ' דצפ"ק דחולין (דף י. שו"ס) אמרינן שחטה ומנאל הסמינן פגוס ושצר צו עצמות אחרי כן רב חסדא אמר כשרה משום דעזס ודאי פוגס ^(א) כר' ופרקי ליה מטצל ועלה ונמצא עליו דצר חוצץ אפי"פ שנתעסק צאווה המין כל היום כולו לא עלתה לו טצילה ומשיי סקין איתרעי צהמה לא איתרעי והשתא הא איכא תרתי לריעותא דהרי פגוס לפניך והעמד צהמה בחזקת איסור כדלמך הכא דה"נ איתרעי מקוה ואדס לא איתרעי ואפי"ה מטמאלינן וי"ל דהתם משום דעזס ודאי פוגס כדלמך ההם א"נ אין סכרא לחלק צין מקוה איתרעי לאדס איתרעי והתם ה"פ סקין איתרעי ואיכא ספקין טובא שמה צעזס נפגס ואפי' צעור נפגס שמה נפגס צמיעוט צתרא ואת"ל נפגס צמיעוט קמא שמה לא שחט כנגד הפגימה אך קשה דלמך התם מנלן דאולינן בתר חזקה דכמיז וי"א הכהו מן הצית ודילמא אנפניק ואחי צציר ליה שיעורא אלא אוקמי' אחזקה וקשה (י) ההם משום דליכא ריעותא ואכתי היכא דאיכא ריעותא מנלן דאולינן בתר חזקה וי"ל דמוכח היכא דצא כהן צסוק שצוב ושהו והנה כהה הגגע ויתרע חזקה ^(א) מטמאלינן אדס הנכנס שס צאווה שצוב ותייצי קרצן אס נכנס בצורה וקשה אדרבה נימא ההם הרי חסר הגגע לפניך ואוקי גצרא בחזקת טהרה כדלמך הכא גבי מקוה לטמא בודאי וי"ל דגבי מקוה רגילות להתחסר צצת אחת פחות מכגריס לכך אמרינן ההם השתא הוא דחסר ואוקי הגגע בחזקת שלס צצילאת כהן מן הצית וכשטימא הכהן את הצית אפי' נתחסר הגגע אחרי כן קודס שנכנס זה גזירת הכתוב הוא שהצית טמא עד שיצאה הכהן צסוק שצוב ויטהרנו: **ד"ה בורק את החבית**. אפי' לרבנן דלית להו צהמוכר את הספינה (צ"צ פד.) יין וחומץ מין אחד הוא היינו כשמתכוין לתרום מן החומץ והכא מייירי שמתכוין לתרום מן היין ונמצא חומץ דהוה ליה תרומה צטעות דמשמע בתוספתא דתרומות פרק ^(א) המורה והמעשר:

מיהו צירושלמי דסוטה משמע דאפילה ולינה הוי רה"י גמור. ג"י:

אפי' איתא חזקה הא בצוטה איתרע חזקה וקרא דונטמאה דאייתר לאגמורי צעלמא טומאה מסוטה אימא דוקא היכא דליכא חזקה

שמאי פרק ראשון נדה

כיון דמגופה קחויא. מועדה ^(א) ועלולה היא לכך אין לה חזקת טהרה: **ומאי שנא ממקוה**. לתרווייהו פריך: **שנעשו על גביו**. טהרות שנשתמשו בכלים שצטלו צו: **צין צרה"ה צין צרה"ה**. צין שהמקוה עומד צרה"ה דקיימא לן(י) ספק טומאה צרה"ה ספקו טהור הכא טמא דלאו ספק הוא אלא ודאי דמשפרש

כיון דמגופה קחויא לא אמרינן אוקמה אחזקתה ובאי שנא ממקוה ^(א) דרתנן **מקוה שנמדרד ונמצא חסר כל טהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברה"ה בין ברה"י** טמאות לשמאי קשיא למפרע להלל קשיא ודאי דאילו מעת לעת שבגדה תולין לא אוכלין ולא שורפין ואילו הכא טומאה ודאי התם משום דאיכא למימר העמד טמא על חזקתו ואימא לא מבל אדרבה העמד מקוה על חזקתו ואימא לא חסר הרי חסר לפניך הכא נמי הרי דם לפניך השתא הוא דחואי הכא נמי השתא הוא דחסר הכי השתא התם איכא למימר חסר ואחא חסר ואתא הכא מי איכא למימר חואי ואחא חואי ואחא ובאי קושיא דלמא הגם הגם חזיתיה התם איכא תרתי לריעותא הכא איכא חדא לריעותא ^(א) ובאי שנא מחבית ^(א) דרתנן ידיה בודק את החבית לחיות מפריש עליה תרומה והולך ואח"כ נמצא חומין כל ג' ימים ^(א) (הראשונים) ודאי מכאן ואילך ספק קשיא לשמאי התם משום דאיכא למימר העמד מבל על חזקתו ואימר לא נתקן אדרבה העמד יין על חזקתו ואימר לא החמיץ הרי החמיץ לפניך הכא נמי הרי דם לפניך השתא הוא דחואי התם נמי השתא הוא דהחמיץ הכי השתא התם איכא למימר החמיץ ואתא החמיץ ואתא הכא מי איכא למימר חואי ואחא חואי ואחא ובאי קושיא דלמא הגם הגם חזיתיה התם איכא תרתי לריעותא הכא איכא חדא לריעותא ורמי חבית אמקוה מאי שנא הכא ודאי ומ"ש הכא ספק א"ר חגינא מסורא מאן תנא חבית ר"ש היא דלגבי מקוה נמי ספקא משוי ליה ^(א) דרתנן ^(א) מקוה שנמדרד ונמצא חסר כל הטהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברה"ה בין ברה"י טמאות ^(א) ר"ש אומר ברה"ה טהרות ברה"י תולין ושניהם

כיון דמגופה קחויא. מועדה ^(א) ועלולה היא לכך אין לה חזקת טהרה: **ומאי שנא ממקוה**. לתרווייהו פריך: **שנעשו על גביו**. טהרות שנשתמשו בכלים שצטלו צו: **צין צרה"ה צין צרה"ה**. צין שהמקוה עומד צרה"ה דקיימא לן(י) ספק טומאה צרה"ה ספקו טהור הכא טמא דלאו ספק הוא אלא ודאי דמשפרש טעמא לקמן בשמעמין: **לשמאי קשיא למפרע**. דהא מטמאלינן טהרות למפרע ולא אמרינן העמד מקוה על חזקתו: **דאילו מעס לעס**. טהרות דמטמאלינן להו משום ספקא דמעט לעט לרבנן וה"ה מפקידה לפקידה דהלל: **סולין**. אס תרומה הן: **ולא שורפין**. דקמתי צצריימא דהרואה כהס ^(א) לקמן צפירקין (דף י.א): **ואילו הכא**. צמקוה: **טומאה ודאית**. מטמאלינן להו למפרע ושורפין את תרומה מדקמתי צרה"ה טמא אלמא כודאי משוי ליה: **לא עכל טצילה** הוגנת הלכך טומאה ודלית יס: **חסר ואסא חסר ואסא**. ואיתרע לה לחזקה מקמי הכי טובא ולא ידעינן מלימית הלכך ריע טפי מלשה: **הכא מי איכא למימר כו'**. הלכך עד שעת מליאת דס לא איתרעי חזקה ויך דלישחכא השתא איכא למימר דהשתא הו"א דחואי: **הגם הגם**. לשון צציה שהדס הולך וגדל ודומה לו צמסכת שצניעת צפ"ד ^(א) צראשונה היו אומרים מלקט אדס מתוך שדהו עזיס ועשציס הגם הגם כדרך שנלקט משל צצירו כו'. כלומר ע"י שיהיה הדס רצה צמקוה יולא ממנו מעט מעט כחרלל מה שאין המקור יכול להסחיקה ויולא מעט לצית החילון וזה כמה ימים התחיל והיא נטמאת מטיפת דס כחרלל כדלקמן (דף מ:.) **פרסי ליעוטה**. העמד טמא על חזקת טומאה וצחזקת טהרה דמקוה איכא ריעותא שהרי חסר לפניך. אצל צאשה צדידה הוא דליכא ריעותא שהורע חזקת הטרטה קלת שחרי דס לפניך ומשום כך ריעותא לחודה לא מרעינן לה הואיל וצטהרות לא משכחת ריעותא אחריתא דכי אמרת העמידס על חזקתס צחזקת טהרתס הס: **ומאי שנא מחציב**. **לצ"ש** (ט) פריך:

היה צודק אס מחציב. טועמה אס היא צחזקתה שלא המחציב: **היות מפריש עליה**. כלומר להיות סומך עליה והולך ושותה שאר חציות ונותן עיניו צו: **לפרשיש ממנה עליהס לאחר זמן** שהתרומה ניטלת צמחשצבה [וניטין ^(א)]. כל ג' ימים ודאי. פלוגמא דר' יוחנן ור' יהושע צן לוי צצצא צתרא צפ' המוכר פירות (דף יז.א.) ר' יוחנן אומר כל ג' ימים לאחר צדיקה ראשונה שמלאה צחזקתה ודאי יין ואס אמר צתור ג' ימים הרי זו תרומה על אלו הסמוכין לה כולס מתוקנות מנאל ואילן ספק ותרומה היא ויחזור ויתרוס ור' יהושע צן לוי אומר כל ג' ימים קודס צדיקה אחרונה שנמצאת חומץ ודאי חומץ דכיון דעכשיו חומץ גמור הוא ודאי אין פחות מג' ימים שהתחיל להחמיץ ואס עשאו צתור אופן ג' ימים תרומה על מקוסי אחר אינו תרומה אליבא דרבי דלמך צהמוכר את הספינה (צ"צ פד:) יין וחומץ שני מצינן הן דאי לרבנן הא קיימא לן (תרומות פ"ג מ"י) תרס מן הרעה על היפה תרומתו תרומה מנאל ואילך למפרע ספק והואל זו תרומה ויחזור ויתרוס. אלמא צין למר צין למר מספקינן ריעותא למפרע: **ורמי חצית אמקוה**. דהא תרווייהו איכא תרתי לריעותא: **מאי שנא**. צמקוה דמחזקינן למפרע טומאת ודאי ומ"ש צחציב דקאמר ספק: **צרה"י סולין**. טעמא מפרש לקמן: **י' מסוטה**. דכמיז (צמדנר ה) והיא נטמאה איתקש טומאה לטוטה: **ועשאוה**

על לרבנן מתרום מן הטמא על הטהור ומקישות המרה על המוקה דמשמע בהאשה רבה דבשוגג תרומתו תרומה ובכוידא אין תרומתו תרומה. ומחומץ על חוין אמר' דבכויד תרומתו תרומה ובשוגג אין תרומתו תרומה וי"ל דשאני טמא וקישות (ונמצא) מרה דלא חזו לאכילה הלכך תקינו רבנן שלא תהיה תרומתו בכויד ויש כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה בקראמר ההם פירק האשה רבה אמ כמ"ד לא עשה ולא כלום לתקן השירים אבל חומץ חזי לאכילה ואיכא מאן דניחא ליה בחלא הלכך בכל ענין תרומתו תרומה תרוין צמרי שהיה בלבד לתרום מין על יין הדיו כמפרש שלא התא תרומה אם תמצא חומץ:

מסורת הש"ס

(א) מקואות פ"ב מ"ב קדושין עט. גיטין לא: (ב) קדושין עט. צ"צ נז: (חולין י) ונתוספתא דמיומות פ"ד ה"א: (א רש"י מ"י: (ד) נ"ל דנמאל: (ס) גיטין לא: מקואות פ"ב מ"ב קדושין עט: (י) נך דר"ש לימא צמשה דמקואות חמטס אימא בתוספתא פ"א ה"י הביאו הרי"ש שס ובקדושין אימא דמניא כל הטהרות י"א: (י) ס"א ורגילה: (ס) חולין ט: (ט) צ"א: לשמאי: (י) שייך לעמי הכא: (י) נ"ל עדים וזממן ועיין בתוס' דחולין יא. ד"ה אחי' מפרה דחומץ: (ט) נ"ל התורס:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולא שורפין וכו' לקמן צפירקין. צ"צ צדף ו ע"א מנאל טומי' דרעה הרואה כהס י"י: (ב) תוב' ד"ה דליאת וכו' צחזקת שאינה טהרה. צ"י ומכה אצוי נמי דלמא משום דהעמד האס צחזקת צדקס: (א) ד"ה האס וכו' דעזס ודאי פוגס ועוד ספק פוגס כי ופריך: (י) וקשה דלמא ההס ממוס: (א) דא"ר ואיתרע חזקה ואפי' מטמאלינן אדס:

גליון הש"ס

גב' וב"ש מחבית. ע"י רפ"י דמיומות וצ"ש שס:

מוסף רש"י

הובא בסוף התפכח

תוס' הרא"ש (המשך)

איתרעאי. והכא [נמן] ודאי טבל ומקוה איתרעאי גברא לא איתרעאי וי"ל דההם אפי"ג דאיכא דבר חוצץ [אזרחית] למיחי בתר טבילה כיון דנתעסק באווה המין אחר כן והוי דומאי דצעס ודאי פוגס (א) אבל הכא אזרחיה להתחסר הלכך אפי' בעור איפגיס אימר (אחר) [קודמן] טביל' כמו (קודמן) [אחר] טביל' ולא שייך למקרינן ודאי טבל. ועי"ל (דלכאורה) מאי האי דקאמר סכין איתרעאי בהמה לא איתרעאי אי סכין איתרעאי בהמה נמי איתרעאי דריעותא דבהמ' אינה אלא מחמת הסכין אלא ע"כ ה"ק סכין איתרעאי הלכך אפי' בעור איפגיס אימר אל נשחטו הטימנין כנגד הפגימה: ד"ח בודק את החבית כו'. פרש"י דאתאי כרבי דאמר בפרק המוכר את הספינה יין וחומץ שני מין אחד רבנן דאמרין מין אחד הן הריא תרומתו תרומה. ואי משום מן הרעה על היפה הא אמרינן תרומתו תרומה כרבי אלעאי גונאה דאפילו רבכבנ נמי אתאי דע"כ אי קאמר רבנן אלא במתכוין לתרום מן החומץ על חוין. אבל הכא שבודקי כרי לתרום מן היין על היין ונמצאת חומץ הוי כמו תרומה בטעות כאילו פירש שלא תהיה תרומה אלא תמצא חומץ וכן מוכח בתוספתא דתרומות פרק היתורס והמעשר בשבת דתאני ההם [צ"ד] התורס חבית של יין ונמצאת של חומץ אם דרוע שתייה של חומץ עד שלא תרמה אינה תרומה ואם משנתרמה ידע שחומץין הרי זה תרומה ואם ספק תרומה כאילו פירש שלא תהיה תרומה ויחזור ויתרום דברי רבי שרבי אומר יין וחומץ שני מינין הן וחכמים אומרים מין אחד הם. הוי בלבד לתרום מן היין על היין ומה שבידו חומץ אין תרומתו תרומה וקתני בתר הכי היה בודק את חביתו כו' כדאיתא בשמעמין אלא מוכח כדאיתא דמורד בה רבנן. והא דפליגי ברישא משום שהיתה בלבד שהיה תרומה בכל ענין כיון תמצא יין כיון תמצא חומץ. וא"ת מאי שנא מתורס מחומץ

על לרבנן מתרום מן הטמא על הטהור ומקישות המרה על המוקה דמשמע בהאשה רבה דבשוגג תרומתו תרומה ובכוידא אין תרומתו תרומה. ומחומץ על חוין אמר' דבכויד תרומתו תרומה ובשוגג אין תרומתו תרומה וי"ל דשאני טמא וקישות (ונמצא) מרה דלא חזו לאכילה הלכך תקינו רבנן שלא תהיה תרומתו בכויד ויש כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה בקראמר ההם פירק האשה רבה אמ כמ"ד לא עשה ולא כלום לתקן השירים אבל חומץ חזי לאכילה ואיכא מאן דניחא ליה בחלא הלכך בכל ענין תרומתו תרומה תרוין צמרי שהיה בלבד לתרום מין על יין הדיו כמפרש שלא התא תרומה אם תמצא חומץ:

טבל טבילה הוגנת כי טמא היה חסר המקוה וכיון דאמרת העמד מקוה על חזקתו שנתלקח חזקת הטמא כנייל: ח"ה הרי דם לפניך. ואיתרעאי חזקת תאשה ואפי"ג דלא איתרע חזקת הטהרות ס"ד השתא כיון דטומאה דידהו משום לטא ידיה לא מוקמינן להו אחזקתיה עד דבשיח הכא חדא הוא דאיכא לריעותא חתם איכא תרתי לריעותא. וא"ת כיון דודאי טבל לא הוה לו למימר העמד טמא על חזקתו לרב חסדא דמכשר השוחט בסכין ונמצאת פגומה בפ"ק דחולין ופרקי עלה מטביל ועלה ונמצא עליו דבר חוצץ. והא הכא ודוראי טבל ספק היה עליו [ואפי"כ לא עלתה לו טבילה] ומסיק חתם איכא ריעותא מגופה והכא סכין איתרעאי בהמה לא

^[1] עליו מנין דמאי ריעותא איה ליה לא נלמשה דהא אין עולנה לטרוף כלל ואולי דר"ל דלמדת לה חזקתה שנתלקח חזקת הטמא כנייל: ח"ה הרי דם לפניך. ואיתרעאי חזקת תאשה ואפי"ג דלא איתרע חזקת הטהרות ס"ד השתא כיון דטומאה דידהו משום לטא ידיה לא מוקמינן להו אחזקתיה עד דבשיח הכא חדא הוא דאיכא לריעותא חתם איכא תרתי לריעותא

^[2] ר"ל הלך דאי לאו דלמיליד ריעותא צטמא גופיה הו"א דאי ספק חלילה מולא מדוי ודאי טבילה אצל הכא לאו ודאי טבל מקריא ובי"ה בתוס' חולין י דף ו ע"ש.